

Tíz csodás nap Írországbán

Igazán különlegesen indult számomra az idei nyár, hiszen az Erasmus+ mobilitási program 2024/2025-ös „Elrugaszkodás” pályázatának keretében tíz napot Dublinban, Írországbán, tölthettem 2025. július 3-13. között. Ez idő alatt 5 napig a Babel Academy „Kommunikáció és kultúra” kurzusára járva tanulhattam.

„Aki (ki)vár, arra jó dolgok várnak.” - Hirdeti a híres ír Guinness reklám. Én másfél éve jelentkeztem erre a programra és azóta nagy várakozással készültem és tervezgettem ezt az utat. Megérté. Úgy éltem meg, mint egy beteljesült álmot.

Azzal a céllal jelentkeztem, hogy a berozsdásodott angol nyelvtudásomat, különös tekintettel a szóbeli készségeimre, kicsit felfrissítsem az anyanyelvi környezetben. Így délelőttönként visszaültem az iskolapadba, ahol Anthony, a tanárunk, izgalmas és ellentmondásos témákat bedobva igyekezett szóra bírni minket, miközben folyamatosan adagolta a témához kapcsolódó jellegzetesen anyanyelvi szófordulatokat és kifejezéseket. A másik óránkon különféle nyelvtani finomságokat rendszereztünk. Olyan volt, mint egy finomhangolás. Összességében nagyon inspiráló és hasznos volt az anyanyelvi tanárokkal való kommunikáció és nagyon érdekes, nézőpontot tágító és gazdagító volt a világ minden tájáról érkezett csoporttársakkal beszélgetni.

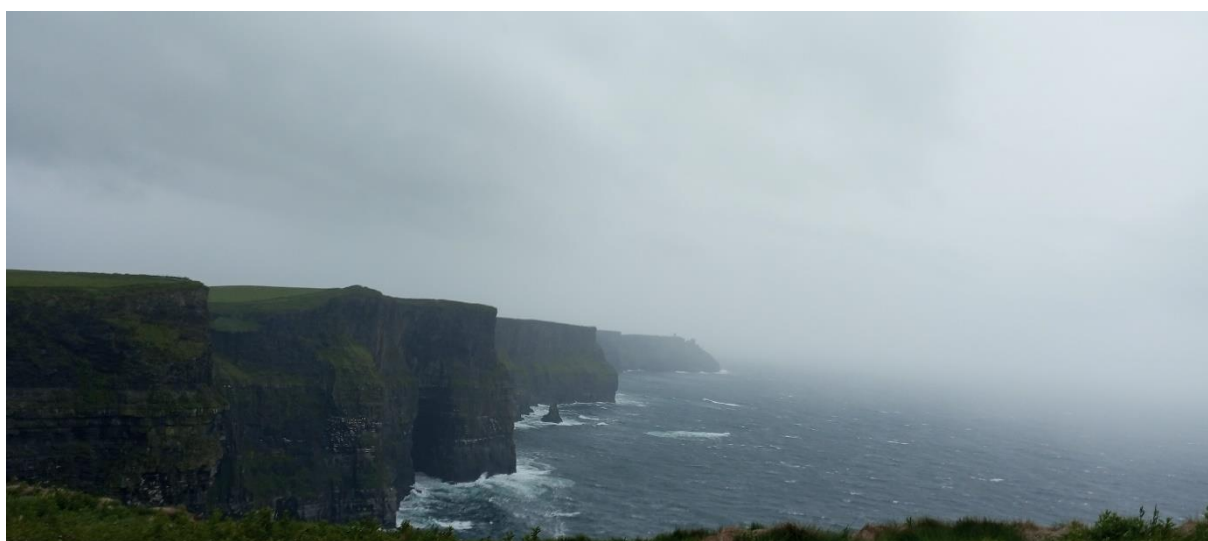
Délutánonként a nyelviskola is szervezett különféle kulturális programokat és én is igyekeztem minél inkább felfedezni a várost. Dublin sokszínűsége, a régi és új különös keveréke nagyon is magával ragadónak bizonyult. A régi épületek, mint például a Szent Patrik Katedrális, a Trinity College, a Parlament (most Nemzeti Bank), a Posta Épülete, a Vár (és Uralkodói Rezidencia) vagy a Nemzeti Múzeum (korábban a katonai helyőrség székhelye) monumentalitása és eleganciája teljességgel lenyűgöző. Próbáltam minél inkább belekóstolgatni a helyi életérzésbe: a Trinity kampuszán a fűre telepedve írtam leckét, zenés misére mentem a Christ Church-be, fish and chips-et ebédeltem a parkban elfogyasztva és az emeletes busznak a felső szintjéről ittam magamba a város állandó nyüzsgését, lelkesen kiabálva a „Thank you!”-t a söfőrnek leszálláskor.

A Guinness Sörgyár látogatóközpontjában nem csak azt tudhattuk meg, hogyan készül a híres nedű, hanem azt is, hogy hogyan kell azt 'szakszerűen' elfogyasztani. Ráadásul a tetejére épült kilátóból az egész város látképe tárult elénk.

Hétfvégén a Smaragd-szigetet átszelve a Moher-sziklákhöz utaztunk, ahol nem csak a magas sziklafalak és a hozzájuk csapódó hullámok látványa vett le minket a lábunkról, hanem majdnem az ott tomboló szél is. Szerencsére a szélsőséges őr időjárás másik végpontjából is kaptunk ízelítőt, így Howth szikláiról és az Óriások útjának bazalt oszlopairól már lényegesen kellemesebb időben csodálhattuk a végtelen óceánt. Amikor pedig Bray legmagasabb pontját vettük célba vagy Glendalough hegyeit másztam, hogy a magasból csodálhassam két tavát, akkor már az évszázados melegrekordot közelítő hőségben kellett megküzdeni az elemekkel. Ennek ellenére az óceánba csak bokáig merészkedtem, Malahide homokos tengerpartján sétálva.

A buszos kirándulásaink során nagyon sokat tanultam az ír nép történelméről, szokásairól, kultúrájáról és jelenlegi mindennapjairól a buszsofőr idegenvezetők előadásaiából és történeteiből.

Nagyon hálás vagyok ezért a tartalmas, gazdagító, inspiráló hétért és mindenért, amit láthattam, tanulhattam.